Højskolebevægelsen

Folkehøjskolen er en særlig dansk type skole, som opstod i midten af 1800-tallet. Det var præsten N. F. S. Grundtvig (1783-1872) og læreren K. Kold (1816-1870), som var hovedmændene bag folkehøjskolen. De mente, at der var brug for en ny type skole.

På den tid fik de riges børn uddannelser på landets latinskoler og universiteter, og undervisningen var kun teoretisk. Børn fra almindelige familier kom i landsbyskolen. Her gik de, fra de var 7 til 14 år – men mange børn på landet gik kun i skole hver anden dag, fordi de skulle hjælpe til i marken. I undervisningen var der fokus på udenadslære, og der var streng disciplin.

Folkeoplysning og almen dannelse

Grundtvig ønskede, at almindelige mennesker skulle have mulighed for at lære mere. Hans mål med højskolen var folkeoplysning og almen dannelse. På folkehøjskolerne skulle man have praktiske kundskaber - ikke teoretisk viden. Man skulle lære ting, som man kunne bruge i det daglige liv og i samarbejdet med andre. På højskolerne boede og levede man sammen. Her skulle man 'lære' for livet' - ikke for skolen. I undervisningen lagde man vægt på 'det levende ord': på samtale, foredrag, fortælling og sang. Man underviste også i Danmarks historie og i fællesskabets betydning, så eleverne kunne lære at tage ansvar og deltage i samfundslivet og i landets fremtid. Og det var der behov for, for på den tid var demokratiet ved at vokse frem, og i 1849 fik Danmark sin første demokratiske Grundlov.

Andelsbevægelsen

Andelsbevægelsen opstod i sidste halvdel af 1800-tallet. Bønderne på de mindre gårde begyndte nu at gå sammen om fælles produktion i landbruget. Der blev i løbet af få år oprettet mange andelsforeninger, bl.a. andelsmejerier, andelsslagterier og smøreksportforeninger.

Fællesskabet og samarbeidet

Andelsfællesskabet var praktisk. De fleste små bønder havde ikke selv råd til at købe landbrugsmaskiner. Men hvis man gik sammen i fællesskaber og købte en andel hver, fik man mulighed for at købe maskiner, så man fik adgang til ny teknologi.

Men de nye produktionsformer krævede mere viden, og det krævede også, at man kunne samarbejde. Derfor tog mange af bønderne på højskole for at udvikle sig og lære mere.

Fokus på lighed

I andelsforeningerne var alle med til at bestemme, og hvert medlem havde én stemme, uanset gårdens størrelse eller antallet af dyr. Det var vigtigt, at samarbeidet fungerede, og det fungerede bedst, når man tog beslutningerne på en demokratisk måde – hvis man var ligeværdige, og ingen skulle bestemme mere end andre.

